Historia rodziny Tang

- gałąź Czerwonej Dżonki

Zamiast wstępu

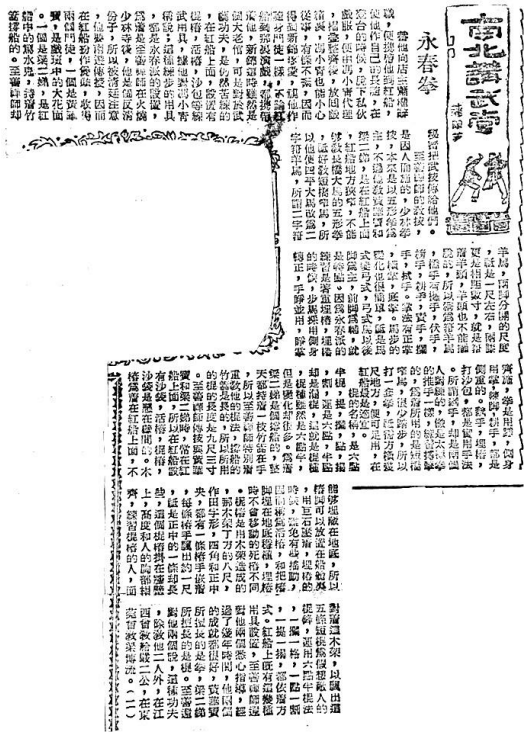

永春拳

Wycinek rozdziału drugiego

Tang Yik, Wielki Mistrz Weng Chun kungfu zachował wycinki z gazet i przekazał je Panu Michael'owi Tang (Tang Chung Pak), który udostępnił je szerzej, aby przybliżyć ciekawą „opowieść" o boksie Weng Chun. Autor tych artykułów był znanym i szanowanym pisarzem książek o sztukach walki. Lee Kong sifu powiedział kiedyś, że tak naprawdę był on (許凱如先生)[1] swego czasu zastępcą redaktora naczelnego magazynu New Martial Hero (新武俠).

Szwagierka Pana Michaela Tang'a była tak miła, że przetłumaczyła wszystkie dostępne części (odcinki) na język angielski. Artykuły te stanowią serię wydawniczą opublikowaną w latach 60-tych ubiegłego wieku.

Jedna z gałęzi Weng Chun, która wywodzi się z Czerwonych Dżonek dotyczy bezpośrednio historii rodziny Tang. Można ją powiązać z buddyjską świątynią Fei Lai Si[2] działającą również współcześnie w Qing Yuan (清遠飛嚟寺) w prowincji Guangdong.

Niestety, nie posiadamy pierwszego artykułu inicjującego tą serię i z tego tytułu kierujemy do naszych czytelników apel - jeżeli wiesz, w której gazecie się on ukazał lub jesteś w posiadaniu egzemplarza albo kopii, prosimy o kontakt celem uzupełnienia zbioru, przetłumaczenia oraz udostępnienia innym zainteresowanym tym tematem!

Rozdział 2 Weng Chun Kuen (永春拳)

Xin Jin (新錦) pomógł Feng Xiaoqing'owi (馮小青) złożyć rezygnację z pracy u Xiao Quan'a

[1] *Zapis kantoński Heoi Hoi Yu (許凱如), zapis mandaryński uproszczony (许凯如) Xu Kai Ru*

[2] *Inna anglojęzyczna pisownia nazwy świątyni to kantońskie Fei Loi Si; Fei Lai Zi i mandaryński zapis (飞来寺)*

(蕭權) po czym zabrał go na pokład Czerwonej Łodzi[3]. Od tego czasu Xin zatrudniał Feng'a jako osobistego asystenta, a gdy grał na scenie, Feng pomagał mu za kulisami, podejmując się takich zadań, jak czyszczenie kostiumów i odkładanie ich z powrotem do skrzyń. Ponieważ Feng pracował starannie i systematycznie, zyskał przychylność Xin'a, który nie zawahał się przekazać mu swojej wiedzy.

Niezależnie od tego, dokąd zmierzała Czerwona Łódź, Xin zawsze zabierał ze sobą Feng'a. W tamtym czasie Xin był bardzo znanym aktorem Opery Kantońskiej, ale nadal pilnie ćwiczył sztuki walki. Na Czerwonej Łodzi były zainstalowane takie urządzenia, jak drewniany manekin, ruchomy manekin i worki z piaskiem. Xin wyjaśnił Feng'owi, że są to podstawowe trenażery do praktykowania Weng Chun Kuen, przekazane przez Mistrza Zhi Shan'a (至善禪師). Ze względu na swoje antymandżurskie nastawienie, Mistrz Zhi Shan był bacznie obserwowany przez rząd Qing (清) od czasu spalenia klasztoru Shaolin (少林寺). Chcąc przekazać swoje umiejętności sztuk walki mieszkańcom Południowych Chin, przebrał się za kucharza na Czerwonej Łodzi. W tym czasie potajemnie przyjął dwóch uczniów. Byli to Huang Hua Bao (黄華寶) i Liang Er Di (梁二娣). Pierwszy z nich grał w trupie rolę Da Hua Mian'a (大花面) [silną postać męską]. Drugi był przewoźnikiem znanym jako Du Shui Guai lub Duch Wody Duk (篤水鬼). Sterował łodzią odpychając ją długim bambusowym kijem od dna rzeki.

Mistrz Zhi Shan nauczał swoich uczniów zgodnie z ich predyspozycjami. Pięściarska sztuka walki z Shaolin (少林拳) opierała się na pięciu formach (五形拳). Jednak z powodu braku miejsca na Czerwonej Łodzi, Mistrz Zhi Shan nie mógł nauczyć Huang'a i Liang'a tych pięciu form, ponieważ wymagały długiego mostu i szerokiej postawy (長橋大馬). Zamiast tego nauczył ich krótkiego mostu i wąskiej postawy (短橋窄馬), a także zmodyfikował szeroką postawę, stosując w jej miejsce postawę Er Zi Qian Yang Ma (二字箝羊馬) [podwójne szczypce (zaciski) na kozie].

W praktyce stopy[4] były oddalone od siebie o około stopę[5], a kolana o zaledwie kilka cali. W takiej pozycji stopy byłyby jak para szczypiec (箝), a gdybyś jechał na szyi kozy, to nie byłaby w stanie uwolnić głowy i uciec z powodu siły twoich stóp[6], dlatego też została tak nazwana.

Qiao Shou (橋手) można podzielić na Tan Shou (攤手), Fu Shou (伏手), Geng Shou (耕手), Ze

---

[3] *Czerwone Łodzie to drewniane jachty, głównie pomalowane na czerwono. Służyły do transportu personelu i skrzyń dla trupy. Kostiumy, ozdoby i inne rzeczy używane na scenie umieszczano w skrzyniach. W przeszłości kantońskie trupy operowe organizowały swoje występy w delcie Rzeki Perłowej, więc musiały podróżować łodzią. Większość czasu musiały spędzać na jedzeniu i spaniu na łodzi. Później, gdy wzrosła liczba teatrów i usprawniono transport, czerwone łodzie zostały porzucone.*

[4] *W tym znaczeniu stopy nóg*

[5] *W tym znaczeniu jest to miara odległości*

[6] *W tym znaczeniu również kolan*

Shou (責手), Lan Shou (攔手) i Shi Shou (拭手). Umiejętność walki dłonią (掌法) można podzielić na Zheng Zhang (正掌) [ręka jest trzymana prostopadle do nadgarstka], Heng Zhang (横掌) [ręka grzbietowa] i Di Zhang (底掌). Postawa jest wyprostowana, z możliwością przejścia z pozycji konia (馬式) do pozycji łuku (弓式). Pozycja łuku charakteryzuje się tym, że tylna stopa stanowi zakotwiczenie ciężaru, a przednia jest jej podporządkowana. Trening Weng Chun koncentruje się na ćwiczeniu z drewnianym manekinem. Postawa podczas ćwiczeń polega na obróceniu ciała z boku do przodu, angażując jednocześnie dłoń i łokieć. Jednoczesne uderzanie łokciem i dłonią, walka pięścią z użyciem łokcia, uderzenie dłonią, gdy ciało jest odchylone na bok. La Jiao (辣腳) [zamiatające stopy] i Geng Shou to mocne ciosy. [埋樁的時候, 步馬採用側身轉正, 手睜並用, 睜掌齊施, 拳是用踭, 側身用掌, 辣腳, 耕手, 都是側重的.]

Chi Shou (黐手) [klejące się ręce], trening na drewnianym manekinie i workach z piaskiem to umiejętności funkcjonalne. Podczas gdy dwie ostatnie umiejętności można ćwiczyć indywidualnie, pierwsza z nich (Chi Shou) wymaga partnera i jest podobna do pchających dłoni (推手) w Taijiquan (太極拳). Ze względu na zastosowanie krótkiego mostu i wąskiej postawy oraz niewielką ilość potrzebnych kroków, przestrzeń wymagana do wykonania pełnego zestawu umiejętności walki na pięści będzie wynosić zaledwie kilka stóp kwadratowych, co czyni ją odpowiednią do uprawiania na Czerwonej Łodzi.

W przypadku umiejętności walki na długie tyczki, forma nazywa się Liu Dian Ban Gun (六點半棍). Liu Dian, to jest Ti (提) [podnoszenie], Lan (攔) [blokowanie], Dian (點) [punkt], Jie (揭) [pochylenie], Ge (割) [cięcie], Yun (運) [manewr], a Ban Dian jest to Lou Gun (漏棍). Pozornie te podstawowe umiejętności wymagały wielu modyfikacji w praktyce.

Ponieważ Liang Erti był sternikiem i znał się na pracy z tyczką, mistrz Zhi Shan szkolił go właśnie w tej dziedzinie. Tyczka do sterowania łodzią jest długa, więc Liang ćwiczył z tyczką o długości 9 stóp i 3 cali (według chińskiej miary długości). Ponieważ mistrz Zhi Shan i jego dwaj uczniowie często odbywali lekcje na Czerwonej Łodzi, instalowano tam worki z piaskiem, ruchome i drewniane manekiny.

Worki z piaskiem zawieszono pomiędzy ścianami. Drewniane manekiny nie mogły być jednak częściowo wkopane w ziemi, gdyż umieszczano je na twardym gruncie i zamiast tego musiały być podparte dużymi kamieniami. W takich warunkach, podczas ćwiczeń z drewnianymi manekinami, nieuniknione było ich lekkie kołysanie, dlatego nazywano je „ruchomymi manekinami”, aby w ten sposób odróżnić je od statycznych manekinów częściowo wkopanych w ziemi.

Drewniane manekiny były wykonane z drewnianej ramy o boku 8 stóp i przypominały chiński znak „田”. W każdym z czterech rogów wystwała tyczka o długości 1 stopy, a ze środka maneki-

na dłuższa. Manekin zawieszano na ścianie, a jego wysokość sięgała do klatki piersiowej mężczyzny. Osoby trenujące na tym manekinie powinny potraktować pięć „wystrzeliwanych” tyczek jako tyczki trzymane przez wyimaginowanych przeciwników i ćwiczyć umiejętność posługiwania się bronią Liu Dian Ban Gun zgodnie z instruktarzem. Mistrz Zhi Shan nie szczędził wysiłków, aby uczyć Huang’a i Liang’a i po kilku latach obaj osiągnęli bardzo wysoki poziom.

Huang był biegły w walce na pięści, a Liang stał się mistrzem walki na długie tyczki. Mistrz Zhi Shan powiedział im, że przekazał te umiejętności również dwóm innym uczniom, mianowicie Yan Er Gong’owi (嚴二公) z Jiangxi (江西) i Liang Bo Liu (梁博流) z Dongguan (東莞).

UWAGI KOŃCOWE

Uwaga 1: Romanizacja nazwy Weng Chun Kuen (永春拳) jest zasadniczo kantońska i fakt ten jest powszechnie znany. W przypadku wszystkich innych chińskich nazw i terminów przyjęto w tym artykule i pozostałych odcinkach pisownię Hanyu Pinyin.

Uwaga 2: Terminy w nawiasach kwadratowych to dosłowne tłumaczenia z oryginału chińskiego, dodane zostały wszędzie tam, gdzie było to stosowne.